

1907)⁷⁷ กำหนดสหรัฐอเมริกาจัดกันแรงงานคนญี่ปุ่นที่จะเข้ามาทำงานในสหรัฐอเมริกา สภาการศึกษาซานฟรานซิสโกพอใจและยกเลิกการแบ่งแยกการศึกษาในวันที่ 13 มีนาคม 1097

7. สหรัฐอเมริกาแสดงแสนยานุภาพกองทัพเรือในมหาสมุทรแปซิฟิกปี 1907 ในวันที่ 16 ธันวาคม 1907 ประธานาธิบดีรูสเวลต์ส่งปล่อยกองทัพเรือขาวจำนวน 16 ลำ (The Great White Fleet)⁷⁸ แล่นใกล้หมู่เกาะญี่ปุ่นเพื่อให้ญี่ปุ่นได้เห็นถึงความพร้อมของแสนยานุภาพกองทัพเรือสหรัฐอเมริกาอันอาจจะถูกใช้เพื่อปราบปรามญี่ปุ่นหากปฏิบัติกร้าวร้าวใด ๆ ในดินแดนจีน และแปซิฟิก การแสดงแสนยานุภาพกองทัพเรือขาวในครั้งนี้ถือเป็นส่วนหนึ่งในนโยบายความร่วมมือด้านกองกำลังของสหรัฐอเมริกา (The Big Stick Diplomacy)

8. สหรัฐอเมริกาและญี่ปุ่นร่วมลงนามรักษาสันติภาพในแปซิฟิกและเอเชียตะวันออกในปี 1908 เพื่อคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์อันดีระหว่างสหรัฐอเมริกาและญี่ปุ่นรวมถึงความสงบสุขในเอเชียตะวันออกและแปซิฟิก เป็นผลให้ในวันที่ 30 พฤศจิกายน 1908 สหรัฐอเมริกาและญี่ปุ่นร่วมลงนามในข้อตกลงรูท-ทาคาฮิราในปี 1908 (The Root-Takahira Agreement of 1908)⁷⁹ กำหนดทั้งสหรัฐอเมริกาและญี่ปุ่นไม่แสวงหาดินแดนเพิ่มในแปซิฟิก จะร่วมกันคงไว้ซึ่งนโยบายเปิดประตูปี 1900 ในดินแดนจีน จะร่วมกันสนับสนุนในเอกราชจีน และสหรัฐอเมริกายอมรับการมีอำนาจของญี่ปุ่นในดินแดนเกาหลีและแมนจูเรีย

9. สหรัฐอเมริกายุติปัญหาโมร็อกโคระหว่างฝรั่งเศส อังกฤษและเยอรมนี ปี 1906⁸⁰ โมร็อกโค (Morocco) เป็นดินแดนอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของแอฟริกา เป็นอาณานิคมของฝรั่งเศส ในปี 1905 เยอรมนีเรียกร้องร่วมถือครองโมร็อกโคกับฝรั่งเศส นำไปสู่ความตึงเครียดและเกิดการแบ่งแยกระหว่างฝ่ายผู้ก้าวร้าวนำโดยเยอรมนีและพันธมิตรคือออสเตรียฮังการี กับฝ่ายผู้ถูกก้าวร้าวนำโดยฝรั่งเศส และพันธมิตรคืออังกฤษและสเปน เพื่อยุติปัญหาโมร็อกโคประธานาธิบดีรูสเวลต์เชิญชาติคู่กรณีพิพาทเข้าร่วมประชุมจัดขึ้นที่สเปนในวันที่ 7 เมษายน 1906 ระหว่างการประชุมประธานาธิบดีรูสเวลต์แสดงท่าทีเด่นชัดว่าสหรัฐอเมริกาสันับสนุนฝรั่งเศส อังกฤษและสเปนในปัญหาโมร็อกโค อันมีผลทำให้เยอรมนีล้มเลิกการเรียกร้องร่วมถือครองโมร็อกโคกับฝรั่งเศส

การเลือกตั้งปี 1908 ผลการเลือกตั้งในวันที่ 3 พฤศจิกายน 1908 วิลเลียม เอช. ทฟท์ (William H. Taft) จากพรรครีพับลิกันชนะด้วยคะแนนของคณะผู้เลือกประธานาธิบดี (The Electoral Vote) 336 คะแนนเหนือวิลเลียม เจย์ ไบรอัน (William J. Bryan) จากพรรคเดโมแครตได้รับคะแนนเพียง 162 คะแนน

3. สหรัฐอเมริกาภายใต้การบริหารประเทศโดยวิลเลียม เอช.แทฟท์ (1909-1913)

วิลเลียม เอช.แทฟท์ (William Howard Taft 1857-1930) ประธานาธิบดีลำดับที่ 27 จากพรรครีพับลิกัน บริหารประเทศช่วงปี 1909-1913 โดยมีเจมส์ เอส. เชอร์แมน (James S. Sherman) เป็นรองประธานาธิบดี แทฟท์เป็นประธานาธิบดีที่รูปร่างใหญ่มากสูง 6 ฟุต น้ำหนัก 300 ปอนด์ (1 กิโลกรัมเท่ากับ 2.2 ปอนด์) แทฟท์ได้รับเลือกเป็นตัวแทนของพรรครีพับลิกันลงรับเลือกเป็นประธานาธิบดี เพราะการสนับสนุนของธีโอดอร์ รูสเวลท์ การบริหารประเทศของประธานาธิบดีแทฟท์ ไม่เป็นที่ประทับใจคนอเมริกันเพราะลงนามผ่านกฎหมายเพิ่มภาษีสินค้านำเข้าปี 1909 และไม่สืบทอดการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติที่ประธานาธิบดีธีโอดอร์ รูสเวลท์วางรากฐานไว้ สหรัฐอเมริกามี 48 รัฐในสมัยประธานาธิบดีแทฟท์ รัฐที่เพิ่มเข้ามาคืออริโซนา (Arizona) และนิวเม็กซิโก (New Mexico)

ผลงานการบริหารกิจการภายในประเทศของวิลเลียม เอช. แทฟท์

1. **ปฏิรูปเศรษฐกิจ** ประธานาธิบดีแทฟท์ไม่เห็นด้วยกับการดำเนินธุรกิจแบบผูกขาด เพื่อให้เกิดการค้าเสรีมีการดำเนินธุรกิจอย่างมีระเบียบและเกิดความเป็นธรรมแก่ผู้ผลิต แรงงานและผู้บริโภค เป็นผลให้ประธานาธิบดีแทฟท์สนับสนุนการล้มเลิกทรัสต์ได้ถึง 90 แห่ง⁸¹ นอกจากนี้เพื่อให้การทำเหมืองแร่เป็นไปอย่างรู้คุณค่าและจัดปัญหาระหว่างคนงานเหมืองแร่กับนายจ้างเป็นผลให้รัฐสภาผ่านกฎหมายจัดตั้งกรมเหมืองแร่ (Bureau of Mines) ขึ้นกับกระทรวงมหาดไทย⁸² ประธานาธิบดีแทฟท์ต่อต้านการใช้แรงงานเด็กในโรงงานอุตสาหกรรมหนัก ในทางปฏิบัติได้ให้การสนับสนุนรัฐสภาผ่านกฎหมายจัดตั้งกรมแรงงานเด็ก (The Children's Bureau) ขึ้นกับกระทรวงแรงงานและพาณิชย์⁸³ และเพื่อให้ประชาชนได้รับประโยชน์มากที่สุดในการใช้สาธารณูปโภคเป็นผลให้ในวันที่ 18 มิถุนายน 1910 รัฐสภาผ่านกฎหมายแมนน์-เอลคินส์ปี 1910 (The Mann-Elkins Act of 1910) กำหนดเพิ่มอำนาจแก่คณะกรรมการการค้าระหว่างรัฐ (The Interstate Commerce Commission-ICC) เข้าจัดระเบียบและควบคุมในธุรกิจโทรศัพท์และโทรเลข⁸⁴

2. **ปฏิรูปการเมือง** เพื่อกันการทุจริตทางการเมือง ประธานาธิบดีแทฟท์เห็นชอบผ่านกฎหมายเผยแพร่ปี 1910 (The Publicity Act of 1910)⁸⁵ ในวันที่ 25 มิถุนายน 1910 กำหนดให้พรรคการเมืองรายงานแหล่งที่มาของเงินและจำนวนเงินที่ใช้ในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง นอกจากนี้เพื่อเพิ่มรายได้ของรัฐบาลในการนำเงินมาพัฒนาประเทศเป็นผลให้รัฐสภาเห็นชอบเสนอบทแก้ไขเพิ่มเติมมาตราที่ 16 (The Sixteenth Amendment)⁸⁶ มีผลบังคับใช้ในวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 1913 กำหนดให้รัฐบาลกลางมีอำนาจเก็บภาษีเงินได้จากประชาชนในอัตรา 1%-6% ของผู้มีเงินได้ตั้งแต่ \$3000 ขึ้นไปต่อปี และเพื่อความก้าวไกลในงานไปรษณีย์ประธานาธิบดีแทฟท์ให้การสนับสนุน

รัฐสภาผ่านกฎหมายจัดตั้งระบบธนาณัติ (The Postal Saving System) และบริการการส่งพัสดุภัณฑ์ (The Parcel Post Service) ในกิจการการไปรษณีย์ในวันที่ 25 มิถุนายน 1910⁸⁷

8. การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ประธานาธิบดีทฟท์สืบทอดงานอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติของประธานาธิบดีรูสเวลท์ กล่าวคือลงนามเห็นชอบในกฎหมายอนุรักษ์ป่าไม้แถบเทือกเขาแอปพาเลเชียน (The Appalachian Forest Reserve Act)⁸⁸ กำหนดประกาศเขตป่าสงวน 1.25 ล้านเอเคอร์แถบเทือกเขาไวท์ (White Mountains) ในรัฐนิวแฮมเชียร์รวมถึงแถบเทือกเขาแอปพาเลเชียนทางตอนใต้ และใช้อำนาจประธานาธิบดีประกาศยกเลิกการขายเขตเหมืองแร่ถ่านหิน 59 ล้านเอเคอร์⁸⁹

4. คนอเมริกันเสื่อมศรัทธาในประธานาธิบดีทฟท์ คนอเมริกันเสื่อมศรัทธาในประธานาธิบดีทฟท์เนื่องจากสาเหตุสองประการ คือ ประธานาธิบดีทฟท์ลงนามเห็นชอบในกฎหมายเพิ่มภาษีนำเข้าปี 1909 และปกป้องพวกพ้องที่กระทำผิด อันส่งผลให้ทฟท์พ่ายแพ้การเลือกตั้งในปี 1912

ประธานาธิบดีทฟท์สนับสนุนกฎหมายเพิ่มภาษีสินค้าขาเข้าเพย์-เอลดริช ปี 1909 (The Payne-Aldrich Act of 1909) เมื่อครั้งปี 1890 รัฐสภาได้ผ่านกฎหมายภาษีดิงลีย์ (The Dingley Tariff Act of 1897) กำหนดเก็บภาษี 60% ของราคาสินค้านำเข้าสหรัฐอเมริกา สร้างความพอใจแก่ผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรม เพราะการนำเข้าสินค้าสำเร็จรูปลดจำนวนลง สมาชิกรีพับลิกันพวกก้าวหน้า (The Progressive Republican) เรียกร้องให้รัฐบาลลดภาษีการนำเข้าสินค้าลงเพื่อให้เกิดการแข่งขันเสรีและประโยชน์แก่ผู้บริโภคคนอเมริกัน จากการเรียกร้องเป็นผลให้ในเดือนกรกฎาคม 1909 รัฐสภาผ่านกฎหมายภาษีเพย์-เอลดริชปี 1909 (The Payne-Aldrich Act of 1909)⁹⁰ กำหนดเก็บภาษี 38% ของราคาสินค้านำเข้าซึ่งเป็นที่นำเข้าสหรัฐอเมริกา แต่เพิ่มการเก็บภาษีสูงกว่า 60% ของราคาสินค้านำเข้าประเภทที่มีการผลิตเช่นกันในสหรัฐอเมริกา ด้วยกฎหมายปี 1909 สร้างความไม่พอใจอย่างมากแก่คนอเมริกัน และนักการเมืองรีพับลิกันพวกก้าวหน้า รวมทั้งเป็นอันตรายต่อธุรกิจการค้าเสรี

ประธานาธิบดีทฟท์ปกป้องพวกพ้องที่กระทำผิดฝ่าฝืนการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ประธานาธิบดีธีโอดอร์ รูสเวลท์ วางรากฐานการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติแก่สหรัฐอเมริกาด้วยการประกาศเขตป่าสงวน สงวนพันธุ์พืช สัตว์ แร่ธาตุ ดินและน้ำ ผู้ที่พยายามทำลายแผนอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติของประธานาธิบดีรูสเวลท์คือ ริชาร์ด เอ.บอลลิงเกอร์ (Richard A. Ballinger) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ในรัฐบาลประธานาธิบดีทฟท์นำไปสู่กรณีบอลลิงเกอร์-พินชอต 1909-1911 (The Ballinger-Pinchot Affair)⁹¹ โดยในปี 1909 บอลลิงเกอร์ใช้อำนาจรัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทยดำเนินการขายที่ดินเขตอนุรักษ์ในราคาถูกแก่บริษัทเอกชน อธิปไตยป่าไม้ชื่อ

กิลฟอร์ด พินชอต (Gifford Pinchot) ประท้วงต่อต้านการกระทำของบอลลิเกอร์ ปัญหายุติลงได้โดยทัฟท์ใช้อำนาจประธานาธิบดียับยั้ง การดำเนินการของบอลลิเกอร์ในปี 1910 บอลลิเกอร์กระทำผิดอีกครั้งโดยใช้อำนาจรัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทยอนุญาตให้เอกชนเข้าทำธุรกิจป่าไม้และถ่านหินในเขตอนุรักษ์ที่อะลาสกา อธิปไตยกรรมป่าไม้พินชอตประท้วงอีกครั้ง หนังสือพิมพ์ลงบทความโจมตีบอลลิเกอร์และรัฐสภาจัดตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง คณะกรรมการรัฐสภารายงานว่าบอลลิเกอร์กระทำผิดจริงตามหนังสือพิมพ์รายงาน ในการแก้ไขประธานาธิบดีทัฟท์ปลดพินชอตออกจากการเป็นอธิบดีกรรมป่าไม้ ยินยอมให้บอลลิเกอร์ลาออกจากการเป็นรัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทยในปี 1911 และเลือกวอลเตอร์ เอล.ฟิชเชอร์ (Walter L. Fisher) เข้าดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทยแทน ฟิชเชอร์เร่งดำเนินการฟื้นฟูอะลาสกาให้กลับมามีสภาพเป็นเขตอนุรักษ์ดั้งเดิม ด้วยกรณีความผิดของบอลลิเกอร์ทำให้รีพับลิกันก้าวหน้าเลิกให้การสนับสนุนประธานาธิบดีทัฟท์ และหันมาให้การสนับสนุนธีโอดอร์ รูสเวลท์ ในการเลือกตั้งปี 1912

ผลงานด้านต่างประเทศของวิลเลียม เอช.ทัฟท์

งานด้านการต่างประเทศในสมัยประธานาธิบดีทัฟท์ที่เด่นคือ การทูตเงินตรา (The Dollar Diplomacy)⁹² การทูตเงินตราคือการใช้ธุรกิจการเงินและการค้าเสริมอิทธิพลด้านการต่างประเทศของสหรัฐอเมริกาโดยเฉพาะอย่างยิ่งในละตินอเมริกา หมายความว่า การเข้าลงทุนของนักธุรกิจอเมริกันในละตินอเมริกา หรือการที่นายธนาคารอเมริกันโดยการเชิญชวนของรัฐบาลอเมริกาให้ปล่อยเงินกู้ยืมแก่รัฐบาลในละตินอเมริกา เช่นในนิการากัว ฮอนดูรัส โคลัมเบีย คอสตาริกา และกัวเตมาลา หากประเทศลูกหนี้ไม่อาจปฏิบัติตามข้อตกลงของสัญญากู้ยืมเงิน หรือเกิดความวุ่นวายในประเทศลูกหนี้ รัฐบาลอเมริกาจะเข้าแทรกแซงเพื่อปกป้องการลงทุนของสหรัฐอเมริกาในละติน อเมริกาในรูปแบบต่าง ๆ กัน เช่น ส่งเรือรบเทียบชายฝั่งประเทศลูกหนี้ ควบคุมการเลือกตั้ง และสนับสนุนพรรคการเมืองที่เป็นมิตรกับสหรัฐอเมริกาขึ้นปกครองประเทศ

การเลือกตั้งในปี 1912 เพราะพรรครีพับลิกันนำการบริหารประเทศมานาน 16 ปี (1897-1913) และสมาชิกพรรครีพับลิกันเองแตกแยกเป็นสองฝ่าย คือรีพับลิกันพวกก้าวหน้า (Progressive Republicans) ให้การสนับสนุนธีโอดอร์ รูสเวลท์ และรีพับลิกันพวกอนุรักษ์นิยม (Conservative Republicans) ให้การสนับสนุนวิลเลียม เอช. ทัฟท์ ทำให้คนอเมริกันหันมาให้ความสนใจในตัวแทนพรรคเดโมแครตคือ วู้ดโร ที. วิลสัน (Woodrow T. Wilson) ผู้ประกาศแผนเสรีภาพใหม่ (New Freedom Program) เพื่อปฏิรูปการเมือง เศรษฐกิจและสังคมในยุคก้าวหน้า (The Progressive Era)

เป็นผลให้วู้ดโรว์ วิลสันชนะการเลือกตั้งในปี 1912 ด้วยคะแนนจากคณะผู้เลือกประธานาธิบดี 435 คะแนนเหนือ ซีโอดอร์ รูสเวลท์ จากพรรคก้าวหน้า (The Progressive Party) ได้คะแนนจากคณะผู้เลือกประธานาธิบดี 88 คะแนน และวิลเลียม เอช.ทู้ฟท์ จากพรรครีพับลิกันได้คะแนนจากคณะผู้เลือกประธานาธิบดีเพียง 8 คะแนน

4. สหรัฐอเมริกาภายใต้การบริหารประเทศโดยวู้ดโรว์ วิลสัน 1913-1921

วู้ดโรว์ ที.วิลสัน (Woodrow Thomas Wilson 1856-1924) ประธานาธิบดีลำดับที่ 28 จากพรรคเดโมแครต บริหารประเทศช่วงปี 1913-1921 โดยมีโทมัส อาร์.มาร์แชล (Thomas R. Marshall) เป็นรองประธานาธิบดี วิลสันได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีสองสมัย ในสมัยที่หนึ่ง (1913-1917) ผลงานเด่นของประธานาธิบดีวิลสันคือการบริหารกิจการภายในประเทศภายใต้แผนเสรีภาพใหม่ (The New Freedom Program) ทำการปฏิรูปการเมือง เศรษฐกิจและสังคม สร้างความพอใจอย่างมากแก่คนอเมริกัน แผนเสรีภาพใหม่เป็นแผนสุดท้ายของยุคก้าวหน้า ในวันที่ 6 เมษายน 1917 สหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่ 1 เป็นผลให้ในสมัยที่สอง (1917-1921) ผลงานเด่นของประธานาธิบดีวิลสันคือ งานด้านการต่างประเทศ

วิถีชีวิตของคนอเมริกันในช่วง 1910-1920 เปลี่ยนแปลงเร็วมาก กล่าวคือในปี 1910 คนอเมริกันส่วนใหญ่อยู่ในสังคมชนบททำเกษตรกรรม มีรถยนต์เล่นบนถนนทั่วประเทศไม่เกินห้าแสนคัน ครั้นมาในปี 1920 สังคมชนบทและเกษตรกรกลายเป็นชนกลุ่มน้อยในสังคม เพราะพื้นที่ถูกเปลี่ยนจากสังคมชนบทกลายเป็นสังคมเมือง มีโรงงานอุตสาหกรรมเกิดขึ้นมากมาย เมืองใหญ่เกิดขึ้นหลายแห่ง มีดีกระฟ้าสูงตระหง่านในสังคมเมืองใหญ่ เครื่องยนต์เครื่องจักรทุ่นแรงใช้แทนแรงงานคนในการทำเกษตรกรรม ถนนถูกสร้างขึ้นเชื่อมเมืองต่อเมือง รัฐต่อรัฐ รถยนต์เพิ่มมากขึ้นถึงแปดล้านคัน คนอเมริกันชื่นชอบในการดูภาพยนตร์ ฟังเพลงแจ๊ซ (jazz music) สตรีมีสิทธิออกเสียง และคนผิวดำเคลื่อนย้ายจากภาคใต้เข้าตั้งมั่นในภาคเหนือ

ผลการบริหารกิจการภายในประเทศของวู้ดโรว์ ที.วิลสันสมัยแรก 1913-1917

ด้วยแผนเสรีภาพใหม่ ประธานาธิบดีวิลสันหวังใช้เพื่อปฏิรูปการเมือง เศรษฐกิจและสังคม สร้างความเท่าเทียมกันให้แก่คนอเมริกัน เพราะประธานาธิบดีวิลสันเชื่อว่าความเท่าเทียมกันถูกทำลายหมดสิ้นในปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 โดยภาวะเศรษฐกิจของยุคอุตสาหกรรม การสิ้นสุดดินแดนตะวันตก และการทุจริตของรัฐบาลและธุรกิจที่ทุจริตต่อประชาชน ประธานาธิบดีวิลสันหวังว่าด้วยแผนเสรีภาพใหม่จะนำมาซึ่งเสรีภาพทางเศรษฐกิจและความเสมอภาคกันของพลเมือง

อเมริกา เพื่อให้มีผลในทางปฏิบัติและมีความเป็นรูปธรรม ประธานาธิบดีวิลสันผลักดันรัฐสภาให้ออกเป็นกฎหมายมีผลบังคับใช้เพื่อการปฏิรูป

1. **ปฏิรูปเศรษฐกิจ** เพื่อให้เกิดการค้าเสรี มีการแข่งขันที่เป็นระเบียบ และเกิดความเป็นธรรมแก่ทั้งผู้ผลิต แรงงาน และผู้บริโภค เป็นสาเหตุแห่งการปฏิรูปเศรษฐกิจ

แยกกระทรวงแรงงานและพาณิชย์ในปี 1913 กระทรวงแรงงานและพาณิชย์ก่อตั้งขึ้นในวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 1903 ในสมัยประธานาธิบดีรูสเวลต์ เมื่อเวลาผ่านมาระกิดด้านการค้าและแรงงานมีมากขึ้น เป็นผลให้ในปลายสมัยประธานาธิบดีทฟท์เห็นควรแยกงานการค้าและแรงงานออกจากกัน การแยกอย่างเป็นทางการมีขึ้นในวันที่ 4 มีนาคม 1913 รัฐสภากำหนดแยกกระทรวงแรงงานและพาณิชย์เป็นกระทรวงพาณิชย์ (The Department of Commerce) และกระทรวงแรงงาน (The Department of Labor)⁹³

ลดภาษีนำเข้าด้วยกฎหมายภาษีนำเข้าอันเดอร์วูด ปี 1913 (The Underwood Tariff Act of 1913) กำหนดภาษีนำเข้าสูงเป็นสิ่งที่ผู้ผลิตและพ่อค้าพอใจเพราะช่วยกีดกันสินค้าประเภทเดียวกันกับที่ผลิตในอเมริกาให้มีการนำเข้าได้น้อยลง ทั้งช่วยให้อุตสาหกรรมการผลิตในอเมริกายังอยู่ได้ คนงานมีงานทำและได้รับค่าแรงงานสูงกว่าค่าแรงงานในยุโรป แต่คนอเมริกันถูกกำหนดให้ต้องบริโภคสินค้าภายในประเทศในประเทศเดียวกันที่มีไม่กี่บริษัทผลิตออกมา การแข่งขันทางคุณภาพ ปริมาณและราคามีน้อยมาก คนอเมริกันต้องทนสภาพการตอบโต้ที่รุนแรงเมื่อรัฐบาลกลางในสมัยประธานาธิบดีทฟท์ออกกฎหมายภาษีเพนซ์-เอลดริช ปี 1909 ด้วยกฎหมายฉบับปี 1909 คนอเมริกันต้องบริโภคสินค้าราคาแพงและมีส่วนอย่างมากในอันทำให้คนอเมริกันเลิกให้การสนับสนุนประธานาธิบดีทฟท์ในการเลือกตั้งปี 1912 อันเป็นผลให้วิลสันชนะได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีคนที่ 28 ของสหรัฐอเมริกา มาในสมัยประธานาธิบดีวิลสันได้ผลักดันให้มีการแก้ไขอัตราภาษีนำเข้าสินค้าเป็นผลให้ในวันที่ 3 ตุลาคม 1913 รัฐสภาผ่านกฎหมายภาษีนำเข้าอันเดอร์วูด ปี 1913 (The Underwood Tariff Act of 1913)⁹⁴ กำหนดเก็บภาษีโดยเฉลี่ย 30% ของราคาสินค้านำเข้าและยกเว้นไม่เก็บภาษีนำเข้าในวัตถุดิบหลักเพื่อการอุตสาหกรรมได้แก่ ฝ้าย ถ่านหิน ไม้ เหล็ก เป็นต้น ด้วยกฎหมายภาษีนำเข้าปี 1913 กล่าวได้ว่าเป็นการเก็บภาษีนำเข้าต่ำสุดในรอบห้าสิบปี เป็นผลดีสร้างความพอใจแก่ประชาชนได้บริโภคสินค้าในราคาถูก แต่เป็นผลเสียแก่ผู้ผลิตอเมริกันที่ถูกแย่งตลาด และรัฐบาลกลางต้องสูญเสียรายได้จากการเก็บภาษีนำเข้าจำนวนหนึ่งไป แต่การสูญเสียรายได้จากภาษีนำเข้าปี 1913 นี้ รัฐบาลกลางได้รับการชดเชยจากบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 16 บังคับใช้เมื่อวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 1913 โดยในปลายสมัยรัฐบาลประธานาธิบดีทฟท์กำหนดให้

รัฐบาลกลางมีอำนาจเก็บภาษีเงินได้จากประชาชนเพื่อนำเงินมาใช้ในการพัฒนาประเทศ ผู้ผลิตอเมริกันที่ไม่พอใจในกฎหมายภาษีอันเดอร์วู้ดปี 1913 เลิกโจมตีรัฐบาลกลางเมื่อเกิดสงครามโลกครั้งที่ 1 ในปี 1914 เพราะประเทศทางยุโรปเข้าสู่สงคราม ธุรกรรมการค้าชะงัก ผู้ผลิตอเมริกันถูกแย่งตลาดในสหรัฐอเมริกาอย่างลง

จัดระเบียบการค้าด้วยคณะกรรมการการค้าปี 1914 (The Federal Trade Commission) เพื่อให้คำแนะนำและจัดระเบียบการค้าทั้งในประเทศและต่างประเทศ ประธานาธิบดีวิลสันเห็นควรจัดหน่วยงานรับผิดชอบโดยตรง เป็นผลให้ในวันที่ 26 กันยายน 1914 รัฐสภาผ่านกฎหมายคณะกรรมการการค้าปี 1914 (The Federal Trade Commission Act of 1914)⁹⁵ ประกอบด้วยผู้บริหารหลัก 5 คน มีอำนาจให้คำแนะนำและเข้าควบคุมการค้าเพื่อกำหนดให้เกิดระเบียบและความเป็นธรรม (ยกเว้นธุรกิจรถไฟและธุรกิจการธนาคาร) สอบสวนและกำจัดธุรกิจที่ไม่ชอบธรรม ออกจากวงการธุรกิจอเมริกา คณะกรรมการการค้าเป็นหน่วยงานหนึ่งในกระทรวงพาณิชย์

ต่อต้านธุรกิจขนาดใหญ่ด้วยกฎหมายเคลตันต่อต้านทรัสต์ปี 1914 (The Clayton Antitrust Act of 1914) ทรัสต์ (Trust) เป็นธุรกิจขนาดใหญ่ที่รวมบริษัทใหญ่หลาย ๆ แห่งที่ทำการธุรกิจประเภทเดียวกันเข้าไว้ด้วยกัน ทรัสต์นำไปสู่ระบบผูกขาดในอนาคต คนอเมริกันหวาดกลัวการดำเนินธุรกิจผูกขาด รัฐบาลกลางมองเห็นอันตรายอันเนื่องมาจากธุรกิจผูกขาด การต่อต้านเคยมีอย่างเป็นทางการด้วยกฎหมายเซอร์แมนต่อต้านธุรกิจผูกขาดปี 1890 แต่ในทางปฏิบัติรัฐบาลกลางไม่เข้มงวดในการปราบปรามธุรกิจผูกขาด ในสมัยประธานาธิบดีวิลสันเห็นความจำเป็นต้องต่อต้านธุรกิจผูกขาดอย่างจริงจังได้ผลักดันให้รัฐสภาผ่านกฎหมายเคลตันต่อต้านทรัสต์ปี 1914 (The Clayton Antitrust Act of 1914)⁹⁶ ในวันที่ 15 ตุลาคม 1914 มุ่งกำจัดการค้าเพื่อกำหนดกฎหมาย โดยกำหนดห้ามการขายหุ้นธุรกิจในราคาต่ำอันจะนำไปสู่การผูกขาด ห้ามการทำข้อตกลงที่กำหนดให้ผู้ลงนามในข้อตกลงไม่ทำธุรกิจซื้อขายกับคู่แข่งเจ้าของข้อตกลง ห้ามการลงทุนทำธุรกิจเกินวงเงิน \$1 ล้าน ห้ามธุรกิจขนาดใหญ่เข้าถือสิทธิในหุ้นธุรกิจขนาดเล็กถ้าการเข้าถือสิทธินั้นนำไปสู่การผูกขาด

2. ปฏิรูปการเมือง ในสมัยแรกของประธานาธิบดีวิลสัน บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมีผลบังคับใช้เพียงมาตราเดียว คือ บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 17 (The Seventeenth Amendment)⁹⁷ มีผลบังคับใช้ในวันที่ 31 พฤษภาคม 1913 สืบเนื่องมาจากในอดีตรัฐสภาเป็นผู้เลือกวุฒิสมาชิกวุฒิสองคนส่งเข้าสู่วุฒิสภาในรัฐสภา คนอเมริกันได้เรียกร้องให้มีการเปลี่ยนแปลงคือให้ประชาชนผู้มีสิทธิออกเสียงเป็นผู้เลือกวุฒิสมาชิก คำเรียกร้องเพื่อใช้สิทธินี้ประธานาธิบดีแมคคินเลย์ให้การสนับสนุนนำไปสู่การร่างบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 17 กำหนดให้

ประชาชนในแต่ละรัฐเป็นผู้เลือกวุฒิสมาชิกรัฐละสองคนแทนสภามลรัฐที่เคยใช้สิทธินี้ และมีผลบังคับใช้ในสมัยประธานาธิบดีวิลสัน

8. **ปฏิรูปการเงิน** เพราะคนอเมริกันต้องการให้รัฐบาลเข้าควบคุมระบบการธนาคารเพื่อจัดระเบียบการเงินและรักษาเสถียรภาพการเงินเป็นผลให้ประธานาธิบดีวิลสันผลักดันและเห็นชอบให้รัฐสภาผ่านกฎหมายธนาคารกลางปี 1913 (The Federal Reserve Act of 1913)⁹⁸ ในวันที่ 23 ธันวาคม 1913 ระบบธนาคารกลาง (The Federal Reserve System) ในกฎหมายธนาคารกลางปี 1913 กำหนดแบ่งการดูแลสภาพการเงินในสหรัฐอเมริกาออกเป็น 12 เขต (The Federal Reserve District) ในแต่ละเขตมีธนาคารกลางหนึ่งแห่ง (The Federal Reserve Bank) ศูนย์บัญชาการของธนาคารกลางคือสภาธนาคารกลาง (The Federal Reserve Board) อยู่ที่วอชิงตันดี.ซี. (Washington D.C.) ธนาคารชาติ (National Bank) และธนาคารมลรัฐ (State Bank) เท่านั้นเป็นสมาชิกและเป็นผู้ให้บริการธนาคารกลางหมายความว่าธนาคารกลางหนุนหลังการดำเนินงานของธนาคารชาติและธนาคารมลรัฐ และระบบธนาคารกลางจะปล่อยเงินยืมตามความต้องการของภาวะเศรษฐกิจการเงินโดยผ่านธนาคารชาติและธนาคารมลรัฐเพื่อป้องกันการเงินภาวะเงินฝืดและภาวะเงินเฟ้อ

4. **ปฏิรูปสังคม** การปฏิรูปสังคมเป็นงานอีกด้านหนึ่งที่อยู่ในแผนเสรีภาพใหม่ของประธานาธิบดีวิลสัน

ดำเนินการด้านการศึกษาเพื่อกระจายการศึกษาสู่ชนบทในรัฐทางตะวันตกและรัฐทางตอนใต้ เป็นผลให้ในวันที่ 8 พฤษภาคม 1914 รัฐสภาผ่านกฎหมายสมิธ-เลเวอร์ปี 1914 (The Smith-Lever Act of 1914)⁹⁹ กำหนดให้รัฐบาลกลางภายใต้การดำเนินการโดยกระทรวงเกษตรร่วมกับรัฐบาลมลรัฐจัดระบบการศึกษาเพื่อขยายการทำเกษตรกรรมอย่างมีประสิทธิภาพแก่เกษตรกรเงินทุนที่ใช้ในการดำเนินการรัฐบาลกลางและรัฐบาลมลรัฐร่วมกันออกฝ่ายละครึ่ง นอกจากนี้ในวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 1917 รัฐสภาได้ผ่านกฎหมายสนับสนุนการศึกษาอีกฉบับคือ กฎหมายสมิธ-ฮิวส์ปี 1917 (The Smith-Hughes Act of 1917)¹⁰⁰ กำหนดให้รัฐบาลกลางจัดสรรเงินเพื่อแนะแนวทางการศึกษาแก่คนอเมริกันทั้งในเขตพื้นที่ชนบทและสังคมเมือง กำหนดให้หน่วยงานที่รับผิดชอบคือ สภาแนะแนวทางการศึกษา (The Federal Board for Vocational Education)

ช่วยเหลือเกษตรกร เพื่อช่วยเกษตรกรให้สามารถกู้ยืมเงินได้ง่ายขึ้นและจ่ายอัตราดอกเบี้ยต่ำ เป็นผลให้ในวันที่ 17 กรกฎาคม 1916 รัฐสภาผ่านกฎหมายกู้ยืมเงินเพื่อการเกษตรกรรมปี 1916 (The Federal Farm Loan Act of 1916)¹⁰¹ กำหนดแบ่งพื้นที่เกษตรกรรมในสหรัฐอเมริกาออกเป็น 12 เขตในแต่ละเขตมีธนาคารสินเชื่อเพื่อการเกษตรกรรม (The Farm Loan Bank) ประจำ

หนึ่งธนาคาร เกษตรกรสามารถเข้ากู้ยืมเงินเพื่อการเกษตรกรรมได้ในอัตราดอกเบี้ยต่ำกว่าการกู้ยืมเงินจากนายทุนและธนาคารเอกชน

ช่วยเหลือลูกจ้างแรงงาน เพื่อช่วยเหลือลูกจ้างแรงงานให้ได้รับค่าจ้างแรงงานสูงขึ้น มีชั่วโมงการทำงานที่เหมาะสมและมีการพักผ่อนที่เพียงพอเป็นผลให้ในปี 1916 รัฐสภาผ่านกฎหมายอาดัมสันปี 1916 (The Adamson Act of 1916)¹⁰² กำหนดให้ลูกจ้างแรงงานในธุรกิจรถไฟทำงานวันละ 8 ชั่วโมงโดยได้รับค่าจ้างแรงงานจากนายจ้างเท่ากับการทำงานวันละ 10 ชั่วโมง กฎหมายอาดัมสันปี 1916 นี้ประธานาธิบดีวิลสันมุ่งบังคับให้นายจ้างเพิ่มค่าจ้างแรงงานให้ได้สัดส่วนกับอัตราค่าครองชีพที่สูงขึ้น ป้องกันการนัดหยุดงานของลูกจ้างแรงงานที่อาจไม่พอใจค่าจ้างแรงงานเดิมและลดความเครียดของลูกจ้างแรงงานที่ต้องทนทำงานหนักในเวลายาวนานให้เหลือเพียงวันละ 8 ชั่วโมงเท่านั้น ทั้งมองว่าหากมีการนัดหยุดงานของลูกจ้างแรงงานนับจากปี 1916 เป็นต้นไป จะเป็นอันตรายต่อการคมนาคมขนส่งของสหรัฐอเมริกาเพราะโลกกำลังอยู่ในภาวะสงครามครั้งที่ 1 (1914-1918) และสหรัฐอเมริกามีแนวโน้มจะเข้าร่วมสงครามในอนาคต

ด้านการใช้แรงงานเด็กในธุรกิจอุตสาหกรรม ประธานาธิบดีวิลสันไม่สนับสนุนการใช้แรงงานเด็กที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะในธุรกิจอุตสาหกรรมด้วยเหตุดังกล่าวเป็นผลให้ในปี 1916 รัฐสภาผ่านกฎหมายคีททิง-โอเวนปี 1916 (The Keating-Owen Act of 1916)¹⁰³ กำหนดห้ามการขนส่งสินค้าโดยใช้แรงงานเด็กที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะเพื่อการดำเนินการด้วยกฎหมายคีททิง-โอเวนปี 1916 มีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมเลิกจ้างแรงงานเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี ปัญหาการใช้แรงงานเด็กในธุรกิจอุตสาหกรรมค่อย ๆ หดไป

ผลงานด้านการต่างประเทศของวูดโร วี.วิลสัน สมัยแรก 1913-1917

งานด้านการต่างประเทศในช่วงสมัยแรก (1913-1917) ของประธานาธิบดีวิลสัน เริ่มด้วยความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับอังกฤษด้วยปัญหาลองปานามา สหรัฐอเมริกาจัดการปกครองในหมู่เกาะฟิลิปปินส์ สหรัฐอเมริกาซื้อหมู่เกาะเวอร์จินจากเดนมาร์ก สหรัฐอเมริกายุติปัญหาในเม็กซิโก และเข้าแทรกแซงในละตินอเมริกา และสหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่ 1 ในปี 1917

1. ยุติปัญหากับอังกฤษเรื่องการให้คลองปานามาในปี 1914 สืบเนื่องมาจากเมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน 1901 สหรัฐอเมริกาและอังกฤษร่วมลงนามในสนธิสัญญาแฮย์-พันซ์ฟอทปี 1901 (The Hay-Pauncefote Treaty 1901) กำหนดว่าอังกฤษขอดอนสิทธิร่วมขุดเส้นทางน้ำลัดเชื่อมมหาสมุทรแอตแลนติกกับมหาสมุทรแปซิฟิก ให้สหรัฐอเมริกาดำเนินการขุดและควบคุมเส้นทางน้ำลัดโดยมี

เงื่อนไขว่าเส้นทางน้ำลัดนี้ทุกชาติ “ร่วมใช้เท่าเทียมกัน” ทั้งนี้เรือทุกลำที่แล่นผ่านคลองปานามา ต้องจ่ายค่าธรรมเนียมการใช้คลองปานามาแก่เจ้าหน้าที่อเมริกันที่ประจำการอยู่เพราะสหรัฐอเมริกา ต้องจ่ายเงินรายปีแก่รัฐบาลปานามาปีละ \$2.5 แสนตามข้อตกลงสนธิสัญญาเฮย์-โบว์-วารีลลาปี 1901 คลองปานามาขุดช่วงปี 1906-1914 มาในปี 1912 ในสมัยประธานาธิบดีทฟท์เห็นควรยกเว้นเรือสินค้าอเมริกาในการเสียค่าธรรมเนียมการใช้คลองปานามา เป็นผลให้ในวันที่ 24 สิงหาคม 1912 รัฐสภาผ่านกฎหมายคลองปานามาปี 1912 (The Panama Canal Act of 1912)¹⁰⁴ กำหนดยกเว้นการเสียค่าธรรมเนียมการใช้คลองปานามาแก่เรือสินค้าอเมริกัน อันหมายความว่าเรือสินค้าชาติอื่นรวมทั้งเรือสินค้าอังกฤษต้องเสียค่าธรรมเนียมการใช้คลองปานามาขัดต่อข้อตกลง “ร่วมใช้เท่าเทียมกัน” ตามสนธิสัญญาเฮย์-พันซ์ฟอทปี 1901 เป็นผลให้อังกฤษประท้วง ความตึงเครียดระหว่างสหรัฐอเมริกาและอังกฤษมีขึ้น ประธานาธิบดีวิลสันเสนอต่อรัฐสภาเห็นควรยกเลิกกฎหมายคลองปานามาปี 1912 ในวันที่ 5 มีนาคม 1914 จากการเรียกร้องของประธานาธิบดีวิลสันเป็นผลให้ในวันที่ 11 มิถุนายน 1914 รัฐสภายกเลิกบังคับใช้กฎหมายคลองปานามาปี 1912

2. สหรัฐอเมริกาซื้อหมู่เกาะเวอร์จินจากเดนมาร์กปี 1916¹⁰⁵ หมู่เกาะเวอร์จิน (Virgin Islands) เป็นหมู่เกาะอยู่ทางตะวันออกของเกาะเปอร์โตริโกในทะเลแคริบเบียน หมู่เกาะเวอร์จินเป็นอาณานิคมของเดนมาร์ก สาเหตุเพราะสงครามโลกครั้งที่ 1 เกิดขึ้นในปี 1914 เยอรมนีเป็นชาติหนึ่งในกลุ่มมหาอำนาจกลาง (The Central Powers) สหรัฐอเมริกาเกรงว่าเยอรมนีจะนำกองกำลังเข้ายึดหมู่เกาะเวอร์จิน และใช้หมู่เกาะเวอร์จินเป็นฐานทัพเรือบุกโจมตีสหรัฐอเมริกาและทวีปอเมริกาในอนาคต ด้วยความหวาดกลัวนี้เป็นผลให้สหรัฐอเมริกาเจรจาซื้อหมู่เกาะเวอร์จินจากเดนมาร์ก ตกลงกันได้ในวันที่ 4 สิงหาคม 1916 โดยเดนมาร์กขายหมู่เกาะเวอร์จินแก่สหรัฐอเมริกาในราคา \$25 ล้าน สหรัฐอเมริกาดำเนินการปกครองหมู่เกาะเวอร์จินโดยประธานาธิบดีแต่งตั้งข้าหลวงไปปกครองพร้อมกองกำลังทหาร ชาวเกาะคงยึดมั่นในกฎหมายท้องถิ่นเดิม ชาวเกาะได้รับการยกฐานะเป็นประชากรอเมริกันในปี 1927

3. สหรัฐอเมริกามอบอำนาจนิติบัญญัติแก่ฟิลิปปินส์ในปี 1916¹⁰⁶ หมู่เกาะฟิลิปปินส์เป็นอาณานิคมของสหรัฐอเมริกาในปี 1898 กฎหมายปกครองฟิลิปปินส์ปี 1902 กำหนดประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาแต่งตั้งข้าหลวงทำการปกครองหมู่เกาะฟิลิปปินส์ ข้าหลวงอเมริกาคนแรกประจำฟิลิปปินส์คือ วิลเลียม เอช.แทฟท์ สภาซึ่งใช้อำนาจนิติบัญญัติเป็นผู้ดำเนินการออกกฎหมาย สมาชิกสภาล่างได้มาจากการเลือกตั้ง สมาชิกสภาสูงได้มาจากการแต่งตั้งโดยข้าหลวง กฎหมายที่ผ่านสภาจะมีผลบังคับใช้ได้ต้องได้รับการเห็นชอบจากรัฐสภาอเมริกัน อำนาจนิติบัญญัติของสภาฟิลิปปินส์

เริ่มใช้ในปี 1907 เป็นครั้งแรก สมาชิกสภาล่างจากการเลือกตั้งในปี 1907 จำนวนสองในสามเริ่มเรียกร้องเอกราชจากสหรัฐอเมริกา การเรียกร้องนับวันทวีความรุนแรงขึ้นเป็นลำดับ เพื่อผ่อนคลายความตึงเครียดในวันที่ 29 สิงหาคม 1916 รัฐสภาผ่านกฎหมายโจนส์ปี 1916 (The Jones Act or The Organic Act of the Philippine Islands 1916)¹⁰⁶ กำหนดให้สมาชิกสภาล่างและสภาสูงมาจากการเลือกตั้ง อันหมายความว่าสหรัฐอเมริกาให้อำนาจอธิปไตยเต็มที่แก่ชาวฟิลิปปินส์ กฎหมายปี 1916 ฉบับนี้เป็นเสมือนสหรัฐอเมริกาให้คำสัญญาแก่ฟิลิปปินส์ว่าถ้าฟิลิปปินส์สามารถใช้อำนาจอธิปไตยเป็นที่ยอมรับ ฟิลิปปินส์จะได้ปกครองตนเองในอนาคต

4. สหรัฐอเมริกาแทรกแซงในละตินอเมริกา สหรัฐอเมริกาคงการแทรกแซงในละตินอเมริกาด้วยเหตุผลทางเศรษฐกิจและการเมือง

สหรัฐอเมริกาอารักขาและแทรกแซงการเมืองสาธารณรัฐโดมินิกันในปี 1916 นับจากปี 1907 สหรัฐอเมริกาได้เข้าอารักขา (Protectorate) สาธารณรัฐโดมินิกันซึ่งเป็นประเทศลูกหนี้จากการอาจถูกประเทศเจ้าหนี้ทางยุโรปซึ่งไม่อาจเรียกเก็บหนี้สินได้เข้ายึดครอง สาธารณรัฐโดมินิกันตอบแทนสหรัฐอเมริกาด้วยการอนุญาตให้หน่วยงานของสหรัฐอเมริกาเข้าจัดการเก็บภาษีศุลกากรแทนรัฐบาลสาธารณรัฐโดมินิกันโดยกำหนด 45% ของเงินภาษีศุลกากรที่เก็บได้นามอบแก่รัฐบาลสาธารณรัฐโดมินิกัน ส่วนที่เหลือนำจัดสรรแก่ประเทศเจ้าหนี้และสหรัฐอเมริกา สาธารณรัฐโดมินิกันอยู่อย่างสงบ มีฐานะเศรษฐกิจการเงินดีเป็นลำดับและมีความคิดจะบริหารการเงินเอง ในวันที่ 29 พฤศจิกายน 1916 รัฐบาลสาธารณรัฐโดมินิกันประกาศยุติการแทรกแซงของสหรัฐอเมริกาในเศรษฐกิจการเงินของสาธารณรัฐโดมินิกัน รัฐบาลสหรัฐอเมริกาดูแลการส่งกองทหารยึดสาธารณรัฐโดมินิกัน ปิดสภาสาธารณรัฐโดมินิกันและหนุนรัฐบาลทหารขึ้นปกครองสาธารณรัฐโดมินิกัน ในปี 1924 สหรัฐอเมริกาส่งกองทหารออกจากสาธารณรัฐโดมินิกัน และเลิกแทรกแซงการเมืองในปี 1940¹⁰⁷

สหรัฐอเมริกาอารักขาไฮติ 1915¹⁰⁸ ไฮติ (Haiti) เป็นเกาะในทะเลแคริบเบียน อยู่ทางตะวันตกของสาธารณรัฐโดมินิกัน ไฮติเป็นเช่นสาธารณรัฐโดมินิกันคือ เป็นประเทศลูกหนี้ที่อาจถูกประเทศเจ้าหนี้ทางยุโรปซึ่งไม่อาจเรียกเก็บหนี้สินได้เข้ายึดครอง ต้นปี 1915 เกิดความวุ่นวายภายในไฮติ ฝ่ายปฏิวัติปฏิบัติการโค่นล้มรัฐบาลไฮติมีผลกระทบรุนแรงต่อชีวิตและธุรกิจอเมริกันในไฮติ ประธานาธิบดีวิลสันในวันที่ 28 กรกฎาคม 1915 ส่งกองเรือรบเทียบท่าไฮติ ส่งกองทหารเข้ายึดทองคำมูลค่า \$5 แสนจากธนาคารชาติไฮตินำลงเรือเข้าฝากไว้ในธนาคารกลางที่นิวยอร์กในนามของรัฐบาลไฮติโดยรัฐบาลไฮติได้รับเพียงดอกเบี้ยเงินฝากเท่านั้น รัฐบาลสหรัฐอเมริกาดำเนิน

เช่นนี้เพื่อใช้ทองคำมูลค่า \$5 แสนเป็นหลักประกันเสถียรภาพการเงินและการเมืองไฮติ การเจรจา
ระหว่างตัวแทนรัฐบาลทั้งสองฝ่ายมีขึ้น การลงนามร่วมกันมีในวันที่ 16 กันยายน 1915 กำหนดว่า
ด้วยไฮติยอมอยู่ภายใต้การอารักขาของสหรัฐอเมริกาโดยสหรัฐอเมริกาบริหารจัดการบริหารการเงินไฮติ
แทรกแซงการเมืองไฮติและดูแลรักษาคามสงบภายในไฮติ

สหรัฐอเมริกาแทรกแซงเม็กซิโกในปี 1914-1917¹⁰⁹ ในปี 1913 เมื่อประธานาธิบดี
วิลสันเข้าบริหารประเทศมีนักธุรกิจอเมริกันจำนวนมากเข้าลงทุนทำธุรกิจรถไฟ เหมืองแร่ ปศุสัตว์
น้ำมันและค้าขายในเม็กซิโก เม็กซิโกขณะนั้นอยู่ภายใต้การนำของประธานาธิบดีจอมเผด็จการวิก
โตริอะโน ฮัวต้า (Victoriano Huerta) ศัตรูของประธานาธิบดีฮัวต้าคือนักปฏิรูปเวนูสตืออะโน คาร์
แรนซ่า (Venustiano Carranza) เป้าหมายของคาร์แรนซ่าคือโค่นอำนาจประธานาธิบดีจอมเผด็จการ
ฮัวต้า นักธุรกิจอเมริกันในเม็กซิโกหวาดกลัวประธานาธิบดีฮัวต้าเพราะเกรงการถูกยึดกิจการ ถูกทำ
ร้าย หรือถูกฆ่า คนอเมริกันคาดหวังว่าประธานาธิบดีวิลสันจะส่งกองกำลังเข้าเม็กซิโกเพื่อให้การ
คุ้มครองชีวิตและทรัพย์สินนักธุรกิจอเมริกัน โค่นรัฐบาลประธานาธิบดีฮัวต้าและแทรกแซงการเมือง
เม็กซิโก ในทางปฏิบัติประธานาธิบดีวิลสันเรียกร้องให้กลุ่มประเทศละตินอเมริกายุติปัญหาเม็กซิโก
ด้วยวิธีทางของละตินอเมริกา ประธานาธิบดีวิลสันเองไม่ให้การรับรองในรัฐบาลประธานาธิบดีฮัวต้า
เพราะเห็นว่ารัฐบาลประธานาธิบดีฮัวต้าอยู่ได้ด้วยกองกำลังทหารและการทำลาย ทั้งชี้แนะให้ชาว
เม็กซิกันกำจัดประธานาธิบดีฮัวต้าด้วยกองกำลังประชาชนเม็กซิกัน จากการที่ประธานาธิบดีวิลสัน
ปฏิเสธการเข้าแทรกแซงการเมืองในเม็กซิโกเป็นผลสร้างความไม่พอใจอย่างมากแก่นักธุรกิจ
อเมริกัน ท่าทีของประธานาธิบดีวิลสันต่อเม็กซิโกเริ่มเปลี่ยนต้นปี 1914 เมื่อได้รับรายงานว่านัก
ธุรกิจอเมริกันในเม็กซิโกถูกฆ่า ประธานาธิบดีฮัวต้าพยายามจะเข้ายึดธุรกิจและทรัพย์สินของนัก
ธุรกิจอเมริกันในเม็กซิโก ในวันที่ 9 เมษายน 1914 เจ้าหน้าที่เม็กซิกันจับลูกเรืออเมริกันขณะนำเรือ
จอดเทียบท่าเมืองเทมปีโก (Tampico) ในเม็กซิโกเพื่อเติมน้ำมันและเสบียง และปล่อยภายหลังโดย
รัฐบาลประธานาธิบดีฮัวต้าไม่กล่าวขอโทษในความผิดพลาดครั้งนี้ และในวันที่ 22 เมษายน 1914
เรือสินค้าเยอรมนีเข้าเทียบท่าเมืองเวรากูซ (Veracruz) เพื่อนำส่งปืนและยุทธโปกรณ์แก่ประธานาธิบดี
ฮัวต้า ประธานาธิบดีวิลสันส่งกองเรืออเมริกายึดเมืองท่าเวรากูซทันที เป็นผลให้ประธานาธิบดี
ฮัวต้าหนีออกนอกประเทศ การเลือกผู้นำใหม่เม็กซิโก ประธานาธิบดีวิลสันมอบให้อยู่ภายใต้การ
ดำเนินการของสามชาติผู้นำละตินอเมริกาคือฮอนดูรัส บราซิล และชิลี รู้จักกันในนามผู้ไกล่เกลี่ย
เอบีซี (The ABC Mediation) ร่วมกับบรรดาผู้นำเม็กซิโก ตัวแทนพรรคการเมืองเม็กซิโกและ
ประธานาธิบดีฮัวต้า คณะกรรมการเลือกสรรประธานาธิบดีเม็กซิโกร่วมประชุมกันที่ออนตาริโอใน

แคนาดา ระหว่างวันที่ 20 พฤษภาคม ถึง 30 มิถุนายน 1914 ผลการประชุมคือ ประธานาธิบดีฮั้วต้า ยินดีลงนามลาออกและลี้ภัยการเมืองไปอยู่ยุโรป สหรัฐอเมริกาไม่ได้รับคำขอความช่วยเหลือใด ๆ จากเม็กซิโกและคณะกรรมการมีมติเลือกเวนูสตือเอโน คาร์เรนซาเป็นประธานาธิบดีเม็กซิโก ภายใต้การนำของประธานาธิบดีเวนูสตือเอโน คาร์เรนซา เม็กซิโกให้คำสัญญากับสหรัฐอเมริกาว่าจะเคารพในสิทธิ ชีวิตและทรัพย์สินของคนต่างชาติในเม็กซิโก เป็นผลให้ในวันที่ 20 พฤศจิกายน 1914 สหรัฐอเมริกาถอนกองกำลังออกจากเม็กซิโก สหรัฐอเมริกาจำเป็นต้องเข้าแทรกแซงเม็กซิโก อีกครั้งในปี 1916 เนื่องมาจากฟรานซิสโก แพนโซ วิลล่า (Francisco Pancho Villa) ทำตนเป็นศัตรู กับประธานาธิบดีคาร์เรนซาและโกรธแค้นสหรัฐอเมริกาที่ให้การสนับสนุนคาร์เรนซาขึ้นเป็น ประธานาธิบดี ต้นเดือนมีนาคม 1916 วิลล่าและพวกกั้วร้ายสหรัฐอเมริกาโดยจับกุมและฆ่าวิศวกร อเมริกัน 16 คน วิศวกรอเมริกันทั้ง 16 คนนี้ประธานาธิบดีคาร์เรนซาจ้างให้มาซ่อมแซมเครื่องจักร ในเหมืองแร่ที่เม็กซิโก หลังจากนั้นวิลล่าและพวกได้บุกปล้นและฆ่าคนอเมริกัน 17 คนที่เมือง โคลัมบัสในเม็กซิโกของสหรัฐอเมริกา จากการเสียชีวิตของคนอเมริกัน 33 คนในต้นเดือนมีนาคม 1916 ประธานาธิบดีวิลสันในวันที่ 15 มีนาคม 1916 สั่งเคลื่อนกองกำลังอเมริกา 5000 คนภายใต้ การนำของนายพลจอห์น เจ.เพอร์ชิง (John J. Pershing) ตามจับวิลล่าและพวกในดินแดนเม็กซิโก สงครามอาจเกิดได้ในอนาคต เพื่อแสวงหาแนวทางแก้ไขเป็นผลให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการร่วม สหรัฐอเมริกาและเม็กซิโก จากการประชุมมีมติให้กองกำลังอเมริกาถอนออกจากเม็กซิโก และกอง กำลังทั้งสองชาติจะร่วมกันรักษาชายแดน จากเดือนพฤศจิกายน 1916 กองกำลังอเมริกาภายใต้การ นำของนายพลเพอร์ชิงคงวางแนวรักษชายแดนสหรัฐอเมริกา ประธานาธิบดีวิลสันสั่งถอนกอง กำลังทั้งหมดในวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 1917 เพราะสหรัฐอเมริกามีแนวโน้มจะเข้าร่วมในสงครามโลก ครั้งที่ 1 ในอนาคตอันใกล้และคาร์เรนซาได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีอีกวาระทั้งให้คำสัญญาจะ รักษาความเป็นมิตรที่ดีกับสหรัฐอเมริกา ทั้งนี้แพนโซ วิลล่าหนีรอดจากการจับกุมของสหรัฐอเมริกาได้

5. สหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่ 1 ในปี 1917 วิกฤติการณ์ซาราเยโวปี 1914 (The Sarajevo Crisis of 1914) ในวันที่ 28 มิถุนายน 1914 คือจุดระเบิดสงครามโลกครั้งที่ 1 ฝ่ายมหาอำนาจกลาง (The Central Powers) ประกอบด้วย ออสเตรีย-ฮังการี เยอรมนี ตุรกี และบัลแกเรีย ฝ่ายสัมพันธมิตร (The Allied Powers) นำโดยอังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซียและสหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในวันที่ 6 เมษายน 1917

สหรัฐอเมริกาพยายามสร้างสันติภาพ ในวันที่ 20 พฤษภาคม 1882 เยอรมนี อิตาลี และออสเตรีย-ฮังการี ร่วมกันลงนามในสนธิสัญญาไตรมิตร (The Triple Alliance)¹¹⁰ กำหนดสาระ

สำคัญคือประเทศภาคีสันติสัญญาจะช่วยเหลือพันธมิตรของตนเมื่อพันธมิตรถูกรุกรานและประเทศภาคีสันติสัญญาจะวางตนเป็นกลางถ้าพันธมิตรของตนทำสงครามกับประเทศอื่น สหรัฐอเมริกามองเห็นทางแห่งสงครามในอนาคต นำไปสู่การประชุมเพื่อสร้างสันติภาพในภาคพื้นทวีปอเมริกา ระหว่างสหรัฐอเมริกากับ 17 ชาติ กลุ่มประเทศละตินอเมริกาเรียกการประชุมแพน-อเมริกา ปี 1889-1890 (The Pan-American Conference) ระหว่างวันที่ 2 ตุลาคม 1889-19 เมษายน 1890 ผลของการประชุมเห็นชอบจัดตั้งสหภาพแพน-อเมริกา (The Pan-American Union) เป็นองค์การร่วมมือกันทางด้านการค้าและการเรียกเก็บภาษีนำเข้าในกลุ่มประเทศสมาชิก อันเป็นการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ด้านการค้าซึ่งกันและกัน อาคารที่ทำการสำนักงานใหญ่สหภาพแพน-อเมริกาอยู่ที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. เปิดทำการในปี 1908 ด้วยเงินสร้างร่วมกันจากชาติสมาชิกสมทบกับเงินบริจาคจาก แอนดรู คาร์เนกี (Andrew Carnegie) นอกจากนี้สหรัฐอเมริกาให้ความร่วมมือสนับสนุนการประชุมสร้างสันติภาพระดับโลกที่กรุงเฮก (Hague) ประเทศเนเธอร์แลนด์ สองครั้ง การประชุมกรุงเฮกครั้งที่ 1 ในปี 1899 (The First Hague Conference 1899)¹¹² มีตัวแทนจาก 26 ชาติเข้าร่วมประชุม ที่ประชุมมีมติเห็นชอบยุติกรณีพิพาทด้วยการไกล่เกลี่ยประนีประนอมกัน (mediation) หรือด้วยการตัดสินชี้ขาดโดยคณะผู้ชี้ขาด (arbitration) และกำหนดให้สำนักงานใหญ่ของศาลชี้ขาดอยู่ที่กรุงเฮก การประชุมกรุงเฮกครั้งที่ 2 ในปี 1907 (The Second Hague Conference)¹¹³ มีตัวแทนจาก 44 ชาติเข้าร่วมประชุม ที่ประชุมมีมติเห็นชอบไม่ใช้กองกำลังเรียกเก็บหนี้จากประเทศลูกหนี้ ประเทศเจ้าหนี้จะใช้กองกำลังเรียกเก็บหนี้สินได้ต่อเมื่อประเทศลูกหนี้ปฏิเสธคำตัดสินของคณะผู้ชี้ขาด หรือยอมรับคำตัดสินของคณะผู้ชี้ขาดทุกประการแต่ไม่ปฏิบัติตาม ในปี 1905 สหรัฐอเมริกานำการยุติข้อขัดแย้งระหว่างรัสเซียกับญี่ปุ่นหลังสิ้นสุดสงครามรัสเซีย-ญี่ปุ่น ด้วยสนธิสัญญาพอร์ตสมัธ ปี 1905 (The Treaty of Portsmouth 1905) และในปี 1906 สหรัฐอเมริกานำการยุติปัญหาระหว่างเยอรมนีกับฝรั่งเศสในเรื่องการยึดครองโมร็อกโกในแอฟริกาเหนือ ในปี 1907 จากการที่อังกฤษ ฝรั่งเศส และรัสเซียร่วมกันลงนามในสนธิสัญญาไตรมิตร (The Triple Entente) สร้างความหวาดวิตกแก่สหรัฐอเมริกาอันเนื่องมาจากการเกิดสองกลุ่มชาติมหาอำนาจและปัญหาที่จะเกิดตามมาในอนาคต

วิกฤตการณ์ซาราเยโวปี 1914 (The Sarajevo Crisis) คือจุดระเบิดสงครามโลกครั้งที่ 1 สืบเนื่องมาจากจักรวรรดิออสเตรีย-ฮังการีภายใต้การนำของพระเจ้าฟรานซิส โจเซฟ (Francis Joseph) วัย 83 ปี มีฟรานซิส เฟอร์ดินานด์ (Francis Ferdinand) เป็นมกุฎราชกุมาร มีอำนาจปกครองพื้นที่ส่วนใหญ่ของคาบสมุทรบอลข่าน (Balkan Peninsula) ประชากรส่วนใหญ่ในบอลข่านเป็นชาวสลาฟ (slavs) พี่เบิ้มของชาวสลาฟคือรัสเซีย เซอร์เบีย (Serbia) เป็นรัฐอิสระในบอลข่าน

สมาคมมือดำ (Black Hand Society) เป็นกลุ่มเซอร์เบียชาตินิยมที่ต้องการปลดปล่อยชาวสลาฟจากการปกครองของออสเตรีย-ฮังการี และไม่ชอบมกุฎราชกุมารฟรานซิส เฟอร์ดินานด์ที่ดำเนินนโยบายอะลุ่มอະล่วยกับชาวสลาฟ สมาคมมือดำได้สืบทราบมาว่าในวันอาทิตย์ที่ 28 มิถุนายน 1914 มกุฎราชกุมารฟรานซิส เฟอร์ดินานด์และภรรยาคือ โซฟี (Sophie) จะมาที่ซาราเยโวเมืองหลวงแคว้นบอสเนีย (Bosnia) สมาคมมือดำได้มอบหมายให้การิโล ปรีนซ์ิป (Gavrilo Prinzip) และพวกหลบสังหารมกุฎราชกุมารออสเตรีย-ฮังการี ในวันที่ 28 มิถุนายน 1914 มกุฎราชกุมารฟรานซิส เฟอร์ดินานด์และภรรยาถูกยิงเสียชีวิต การิโล ปรีนซ์ิปและพวกถูกจับ แต่พระเจ้าฟรานซิส โจเซฟต้องการยึดครองเซอร์เบียด้วย เซอร์เบียปฏิเสธคำเรียกร้องของออสเตรีย-ฮังการี เป็นผลให้ในวันที่ 28 กรกฎาคม 1914 เกิดการปะทะระหว่างกองกำลังเซอร์เบียกับออสเตรีย-ฮังการี รัสเซียเข้าช่วยเซอร์เบียทันที เยอรมนีประกาศสงครามกับรัสเซียในวันที่ 1 สิงหาคม 1914 ฝรั่งเศสซึ่งเป็นพันธมิตรรัสเซียปฏิเสธการวางตนเป็นกลางเข้าช่วยรัสเซียเป็นผลให้เยอรมนีประกาศสงครามกับฝรั่งเศสในวันที่ 3 สิงหาคม 1914 อังกฤษพันธมิตรของฝรั่งเศสและรัสเซียประกาศสงครามกับเยอรมนีในวันที่ 4 สิงหาคม 1914 และอังกฤษประกาศสงครามกับออสเตรีย-ฮังการีในวันที่ 12 สิงหาคม 1914 ฝ่ายที่เรียกตัวเองว่ามหาอำนาจกลาง (The Central Powers) ประกอบด้วยออสเตรีย-ฮังการี เยอรมนี ตุรกีและบัลแกเรีย ฝ่ายที่เรียกตัวเองว่าฝ่ายสัมพันธมิตร (The Allied Powers or the Allies) มี 32 ชาตินำโดยรัสเซีย อังกฤษ ฝรั่งเศส และญี่ปุ่นเข้าร่วมในวันที่ 23 สิงหาคม 1914 อิตาลีเข้าร่วมในเดือนเมษายน 1915 สหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในวันที่ 6 เมษายน 1917 ไทยเข้าร่วมในวันที่ 22 กรกฎาคม 1917 ฯลฯ

สาเหตุแห่งสงครามโลกครั้งที่ 1 ดังได้กล่าวมาแล้วว่าวิกฤตการณ์ซาราเยโวในวันที่ 28 มิถุนายน 1914 คือจุดระเบิดสงครามโลกครั้งที่ 1 แต่สาเหตุแห่งสงครามโลกครั้งที่ 1 เนื่องมาจากสาเหตุ 4 ประการเริ่มด้วยสาเหตุความรู้สึกในลัทธิชาตินิยม (Nationalism)¹¹⁵ เป็นความรู้สึกของคนที่รักแผ่นดินตนเอง หรือเป็นความรู้สึกของกลุ่มชนที่ต้องการทำลายอำนาจต่างชาติที่ปกครองและก่อตั้งชาติขึ้นมา สาเหตุจากต้องการแสวงหาอาณานิคมหรือลัทธิจักรวรรดินิยม (Imperialism)¹¹⁶ อาณานิคมมีประโยชน์ทางเศรษฐกิจการค้า ยุทธศาสตร์ การคมนาคมและเป็นที่ระบายประชากรจากเมืองแม่ สาเหตุจากการแข่งขันชิงดีชิงเด่นกันของมวลประเทศทั้งหลาย ตัวอย่างคือ ออสเตรีย-ฮังการีโจมตีเซอร์เบีย เพราะต้องการคงอิทธิพลในบอลข่าน รัสเซียช่วยเซอร์เบียเพราะต้องการสกัดกั้นอิทธิพลออสเตรีย-ฮังการีในบอลข่าน ฝรั่งเศสเข้าช่วยรัสเซียเพราะเห็นโอกาสดีที่จะช่วงชิงอัลซาส-ลอเรนซ์ (Alsace-Lorraine) คืนจากเยอรมนีซึ่งแย่งจากฝรั่งเศสไปเมื่อปี 1871 อิตาลีเข้าเป็น

ฝ่ายสัมพันธมิตรเพราะหวังว่าสัมพันธมิตรจะชนะสงครามและอิตาลีซึ่งมีดินแดนติดกับออสเตรีย-ฮังการีจะได้เข้าครอบครองดินแดนบางส่วนของออสเตรีย-ฮังการี และสาเหตุจากการแบ่งแยกเป็นสองค่ายของกลุ่มชาติผู้นำทางยุโรป คือค่ายสนธิสัญญาไตรมิตรประกอบด้วยออสเตรีย-ฮังการี เยอรมนี และอิตาลี กับค่ายสนธิสัญญาไตรมิตรประกอบด้วยอังกฤษ ฝรั่งเศสและรัสเซีย

ท่าทีของสหรัฐอเมริกาต่อสงครามโลกครั้งที่ 1 ช่วงปี 1914-1916 สงครามโลกครั้งที่ 1 เริ่มการปะทะในวันที่ 28 กรกฎาคม 1914 ระหว่างกองกำลังออสเตรีย-ฮังการีกับกองกำลังเซอร์เบีย ในวันที่ 19 สิงหาคม 1914 ประธานาธิบดีวิลสันประกาศให้คนอเมริกาวางตนเป็นกลาง¹¹⁷ คนอเมริกันส่วนใหญ่ให้การสนับสนุนและต้องการให้ฝ่ายสัมพันธมิตรชนะเพราะมีความผูกพันกับอังกฤษทางภาษา ขนบประเพณี และสายเลือด รวมทั้งผูกพันกับฝรั่งเศสเพราะตระหนักถึงคุณค่าของฝรั่งเศสซึ่งช่วยอเมริกาต่อสู้กับอังกฤษในสงครามปฏิวัติ (1775-1781) ปลายปี 1914 คนอเมริกันไม่พอใจอังกฤษเพราะกองทัพเรืออังกฤษสกัดกั้นเรือสินค้าชาติเป็นกลางรวมทั้งสหรัฐอเมริกาไม่ให้เข้าค้าขายกับเยอรมนี และสั่งให้เรือสินค้าทุกลำเข้าจอดเทียบท่าอังกฤษเพื่อการตรวจค้นก่อนจำหน่ายสินค้า การรบในปลายปี 1914¹¹⁸ เยอรมนีวางแผนการรบบุกยึดฝรั่งเศสดินแดนทางตะวันตกของเยอรมนี หลังจากนั้นจะบุกโจมตีรัสเซีย ฝรั่งเศสรู้แผนการรบของเยอรมนีจึงตั้งแนวรับกองกำลังเยอรมนีตามแนวพรมแดนฝรั่งเศสกับเยอรมนี แต่ฝรั่งเศสไม่ได้เสริมกองกำลังบริเวณแนวพรมแดนฝรั่งเศสกับเบลเยียมเพราะเบลเยียมเป็นประเทศเล็กและประกาศวางตนเป็นกลางในสงครามโลกครั้งที่ 1 เยอรมนีใช้ความเป็นกลางของเบลเยียมเคลื่อนกองกำลังเยอรมนีกำหนดผ่านเบลเยียมภายใน 6 วันถึงพรมแดนฝรั่งเศสในทางปฏิบัติกองกำลังเบลเยียมต่อต้านกองกำลังเยอรมนี กองกำลังเยอรมนีใช้เวลา 18 วันจึงผ่านเบลเยียมได้ อังกฤษส่งกองกำลังเสริมในกองกำลังฝรั่งเศส ด้านการบุกของกองกำลังเยอรมนี มีการปะทะกันในเดือนกันยายน 1914 ที่ลุ่มแม่น้ำมาร์น (The Mame River) กองกำลังผสมฝรั่งเศสอังกฤษชนะกองกำลังเยอรมนี กองกำลังเยอรมนีไม่สามารถบุกเข้ายึดกรุงปารีสได้ในปลายปี 1914 การรบในปี 1915 ในเดือนกุมภาพันธ์ 1915 เยอรมนีใช้เรือดำน้ำ (The German U-Boat or the German Underseaboat) ร่วมปฏิบัติการสร้างความเสียหายแก่เรือสินค้าและเรือโดยสารของชาติเป็นกลางและชาติคู่กรณีพิพาทในน่านน้ำแอตแลนติกเหนือ¹¹⁹ ในวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 1915 ประธานาธิบดีวิลสันประกาศให้เยอรมนีรับผิดชอบหากปฏิบัติการของเรือดำน้ำสร้างความเสียหายแก่ทรัพย์สินและชีวิตคนอเมริกันในทะเลหลวง¹²⁰ ในวันที่ 28 มีนาคม 1915 เรือดำน้ำเยอรมนียิงเรือโดยสารอังกฤษชื่อ ฟาลาบา (Falaba) ขณะแล่นใกล้เกาะไอร์แลนด์ (Ireland) ผู้โดยสารเสียชีวิตกว่าร้อยคน มีผู้โดยสารอเมริกันร่วมด้วย ในวันที่ 7 พฤษภาคม 1915

เรือดำน้ำเยอรมนียิงเรือโดยสารอังกฤษชื่อ ลูซิตาเนีย (Lusitania)¹²¹ ขณะแล่นบริเวณน่านน้ำตอนใต้ของเกาะไอร์แลนด์ในแอตแลนติกเหนือ ผู้โดยสารเสียชีวิต 1198 คนเป็นผู้โดยสารอเมริกัน 128 คน เยอรมนีอ้างว่าต้องจมเรือโดยสารลูซิตาเนียเพราะมีอาวุธบนเรือและไม่รับผิดชอบความเสียหายในครั้งนี้ ในวันที่ 19 สิงหาคม 1915 เรือดำน้ำเยอรมนีจมเรือเดินสมุทรอังกฤษชื่ออารบิก (Arabic)¹²² คนอเมริกันร่วมเสียชีวิต 2 คน คนอเมริกันไม่พอใจเยอรมนีเป็นผลให้รัฐบาลเยอรมนีส่งสาสน์ถึงรัฐบาลอเมริกาในวันที่ 1 กันยายน 1915 สัญญาว่าเรือดำน้ำเยอรมนีจะไม่จมเรือเดินสมุทรก่อนส่งสัญญาณเตือนทั้งนี้เรือเดินสมุทรต้องไม่พยายามแล่นหลบหนีหรือขัดขืน ในกรณีเรือลูซิตาเนียถูกจม กระทรวงการต่างประเทศสหรัฐอเมริกาส่งสาสน์ประท้วงรัฐบาลเยอรมนีและวิงวอนเยอรมนีอย่างกระตือรือร้นอีก คนอเมริกันคิดว่าความเป็นกลางอาจหมดไปในไม่ช้า ทั้งเห็นร่วมกันว่าสงครามเคลื่อนเข้าใกล้ภาคพื้นทวีปอเมริกา แต่คนอเมริกันส่วนใหญ่หวังว่าสหรัฐอเมริกาควรเลี่ยงการเข้าร่วมในสงคราม การรบในปี 1916 ในเดือนมีนาคม 1916 เรือดำน้ำเยอรมนีจมเรือโดยสารฝรั่งเศสชื่อ ซูเซก (Sussex)¹²³ มีผู้โดยสารอเมริกันร่วมบาดเจ็บ ประธานาธิบดีวิลสันประกาศจะคงความสัมพันธ์กับเยอรมนีถ้าเยอรมนีให้สัญญาว่าจะเลิกใช้เรือดำน้ำปฏิบัติการร่วมรบ เยอรมนีให้สัญญาว่าก่อนจมเรือโดยสารจะเตือนและอพยพ ผู้โดยสารออกจากเรือเป็นที่เรียบร้อย ทั้งนี้สหรัฐอเมริกาต้องเจรจากับฝ่ายสัมพันธมิตรให้เลิกปิดล้อมเยอรมนี เพราะการปิดล้อมทำให้เยอรมนีต้องเผชิญปัญหาขาดแคลนอาหารอดอยากหิวโหย สหรัฐอเมริกาตอบโต้เยอรมนีทันทีว่าการที่อังกฤษปิดล้อมเยอรมนี แล้วเยอรมนีมาปฏิบัติการรุนแรงในทะเลหลวงกับสหรัฐอเมริกานั้นเป็นความไม่ถูกต้อง¹²⁴ การก้าวร้าวนับวันรุนแรงเป็นผลให้ในเดือนมิถุนายน 1916 รัฐสภาผ่านกฎหมายป้องกันชาติปี 1916 (The National Defense Act of 1916)¹²⁵ กำหนดเพิ่มกองกำลังอเมริกาภายในห้าปีจาก 106,000 คนเป็น 220,000 คน ก่อตั้งกองทหารรักษาดินแดน (National Guard) จำนวน 450,000 คน นอกจากนี้ในวันที่ 29 สิงหาคม 1916 ประกาศจัดตั้งสภาป้องกันชาติ (The Council of National Defense)¹²⁶ ทำหน้าที่กำหนดแผนสำรวจรวบรวมทรัพยากรธรรมชาติเตรียมพร้อมหากต้องเข้าสู่สงครามและกฎหมายราชนาวีใหญ่ปี 1916 (The Big Navy Act of 1916)¹²⁷ กำหนดเสริมสร้างแสนยานุภาพกองกำลังทัพเรือ อยู่ภายใต้การควบคุมของสภาการเดินเรือ (The United States Shipping Board)

วิลสันชนะการเลือกตั้งในปี 1916 การเลือกตั้งในปี 1916 พรรคเดโมแครตกำหนดคำขวัญเพื่อการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งแก่วู้ดโร วิลสันว่า “เขานำเราออกจากสงคราม - He kept us out of war”¹²⁸ สร้างความพอใจอย่างมากแก่คนอเมริกันเป็นผลให้วู้ดโร วิลสันได้รับคะแนนจาก

คณะผู้เลือกประธานาธิบดี 227 คะแนนชนะชาร์ล เอส.ฮิวส์ (Charles S.Hughes) จากพรรครีพับลิกันได้รับคะแนนจากคณะผู้เลือกประธานาธิบดี 254 คะแนน

สหรัฐอเมริกาเข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่ 1 ในปี 1917 สหรัฐอเมริกาเข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่ 1 ในปี 1917 เพราะสาเหตุ 7 ประการ สาเหตุประการที่หนึ่ง เยอรมนีประกาศใช้เรือดำน้ำไม่จำกัดพื้นที่ในวันที่ 31 มกราคม 1917¹²⁹ เพื่อเรือดำน้ำเยอรมนีจะได้ทำลายอำนาจทางทะเลของอังกฤษก่อนที่จะสหรัฐอเมริกาจะเข้าช่วยได้ทัน เป็นผลให้ในวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 1917 สหรัฐอเมริกาประกาศตัดความสัมพันธ์ทางการทูตกับเยอรมนี สาเหตุประการที่สอง คือ โทรเลขซิมเมอร์แมน (The Zimmerman Telegram or The Zimmerman Note)¹³⁰ อัลเฟรด ซิมเมอร์แมน (Alfred Zimmerman) รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศเยอรมนีส่งข้อความในวันที่ 19 มกราคม 1917 ถึงทูตเยอรมนีประจำเม็กซิโกคือ วอน เอ็คฮาร์ด (Von Eckhardt) เขียนปรึกษาว่าสหรัฐอเมริกามีแนวโน้มจะประกาศสงครามกับเยอรมนีในอนาคต ขอให้วอน เอ็คฮาร์ดเชิญชวนเม็กซิโกเป็นมิตรกับเยอรมนี เยอรมนีจะให้การสนับสนุนเม็กซิโกโจมตีสหรัฐอเมริกาเพื่อเม็กซิโกจะได้คืนดินแดนนิวเม็กซิโก เท็กซัส อริโซนา จากสหรัฐอเมริกาคืนเป็นของเม็กซิโก กองทัพเรืออังกฤษจับและถอดข้อความนำส่งทูตอเมริกาประจำอังกฤษในวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 1917 ประธานาธิบดีวิลสันนำเสนอต่อรัฐสภาในวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 1917 และตีพิมพ์ให้คนอเมริกันรับรู้ในวันที่ 1 มีนาคม 1917 คนอเมริกันโกรธและไม่พอใจเยอรมนี สาเหตุประการที่สามคือ สหรัฐอเมริกามีความผูกพันกับฝ่ายสัมพันธมิตร โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับอังกฤษและฝรั่งเศส ด้านสายเลือด วัฒนธรรมและการค้าการเงิน โดยเฉพาะด้านการค้าการเงินกล่าวคือ สหรัฐอเมริกาขายยุทธโปกรณ์ให้ฝ่ายสัมพันธมิตรเพิ่มจาก \$6 ล้านในปี 1914 เป็นเกือบ \$500 ล้านในปี 1916 และในเดือนเมษายน 1917 นายธนาคารอเมริกันให้เงินฝ่ายสัมพันธมิตรยืมกว่า \$2000 ล้าน¹³¹ นายธนาคารและพ่อค้าอเมริกันหวังให้ฝ่ายสัมพันธมิตรชนะ เพราะถ้าฝ่ายสัมพันธมิตรพ่ายแพ้ย่อมหมายถึงการสูญเสียครั้งใหญ่ทางเศรษฐกิจการค้าและการเงิน สาเหตุประการที่สี่สหรัฐอเมริกามองว่าเยอรมนีละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศบุกเบลเยียมในปี 1914 เบลเยียมเป็นประเทศเล็กไม่มีการเตรียมพร้อมด้านกองกำลังและอาวุธ ทั้งประกาศวางตนเป็นกลางในสงครามโลกครั้งที่ 1 แต่เยอรมนียังบุกเบลเยียมได้ แสดงถึงการก้าวร้าวและไม่เคารพในกฎหมายระหว่างประเทศ สาเหตุประการที่ห้าสหรัฐอเมริการู้ว่าในอนาคตอันใกล้รัสเซียจะออกจากสงครามโลกครั้งที่ 1 ทั้งนี้เพราะในปี 1917 มีความวุ่นวายภายในรัสเซีย พวกคอมมิวนิสต์หัวรุนแรง (Bolshviks) คิดโค่นอำนาจพระเจ้าซาร์และจะนำรัสเซียออกจากการร่วมสงครามโลกครั้งที่ 1 หากรัสเซียออกจากสงครามจริงจะทำให้กองกำลังสัมพันธมิตรลดน้อยลง

สาเหตุประการที่หกคือ สหรัฐอเมริกามีความพร้อมด้านกองกำลัง เช่น ยุทธโศปกรณ์ แรงงาน เสบียง ความพร้อมด้านกองกำลัง กล่าวคือในวันที่ 18 พฤษภาคม 1917 รัฐสภาผ่านกฎหมายคัดเลือกทหารปี 1917 (The Selective Service Act of 1917)¹³² กำหนดขึ้นทะเบียนชายฉกรรจ์อายุระหว่าง 18-45 ปี มีชายฉกรรจ์มาขึ้นทะเบียน 24,200,000 คน เกือบสามล้านคนได้เข้าเป็นทหารกว่าสองล้านคนปฏิบัติกรรพในสมรภูมิ ความพร้อมด้านการเงิน เงินที่ใช้ในกิจการสงครามสองในสามของจำนวนเงินได้มาจากการยืมโดยรัฐบาลขายใบหุ้นกู้เพื่อกิจการสงครามร่วมได้เงินกว่า \$20 พันล้าน หนึ่งในสามของจำนวนเงินได้มาจากการเก็บภาษีรายได้และภาษีศุลกากรของธุรกิจรถไฟ โทรเลข โทรศัพท์ บุหรี่ และเหล้า เป็นต้น ความพร้อมด้านยุทธโศปกรณ์หน่วยงานที่รับผิดชอบคือ 'สภาอุตสาหกรรมยามสงคราม' (The War Industries Board-WIB)¹³³ ก่อตั้งในเดือนกรกฎาคม 1917 ทำหน้าที่ควบคุมการผลิตยุทธโศปกรณ์ที่จำเป็นต้องใช้ยามสงคราม องค์การการเงินยามสงคราม (The War Finance Corporation-WFC)¹³⁴ ทำหน้าที่จัดสรรเงินของรัฐบาลให้ธุรกิจที่ผลิตยุทธโศปกรณ์ กู้ยืม องค์การกองเรือยามฉุกเฉิน (The Emergency Fleet Corporation-EFC)¹³⁵ ทำหน้าที่ต่อเรือแล่นเร็วเพื่อหลีกเลี่ยงการทำลายล้างของเรือดำน้ำเยอรมนี สภารถไฟยามสงคราม (The Railroad War Board)¹³⁶ ทำหน้าที่จัดการด้านการขนส่งกองกำลังและยุทธโศปกรณ์ทางรถไฟสู่ท่าเรือ สำนักงานพลังงาน (The Fuel Administration)¹³⁷ ทำหน้าที่จัดการผลิตถ่านหิน น้ำมัน ให้เพียงพอเพื่อการใช้ ความพร้อมด้านแรงงานหน่วยงานที่รับผิดชอบคือสภาแรงงานแห่งชาติยามสงคราม (The National War Labor Board-NWLB)¹³⁸ ทำหน้าที่ยุติกรณีพิพาทระหว่างนายจ้างและลูกจ้างยามสงคราม สภานโยบายแรงงานยามสงคราม (The War Labor Policies Board)¹³⁹ ทำหน้าที่กำหนดอัตราค่าจ้างแรงงาน ชั่วโมงการทำงานและสภาพการทำงานของลูกจ้าง ความพร้อมด้านเสบียงอาหารเป้าหมายการดำเนินการคือต้องมีเสบียงอาหารเพียงพอใช้บริโภคภายในประเทศและสำหรับพันธมิตรของอเมริกา สำนักงานอาหาร (The Food Administration)¹⁴⁰ รับผิดชอบจัดการเรื่องเสบียงอาหาร ความพร้อมในด้านการรักษาความสงบภายในประเทศ รัฐบาลจัดตั้งคณะกรรมการรายงานข่าว (The Committee on Public Information)¹⁴¹ ทำหน้าที่รายงานข่าวการดำเนินการของรัฐบาลและความเคลื่อนไหวในสงครามให้ประชาชนอเมริกันได้รับรู้ ในเดือนมิถุนายน 1917 รัฐสภาผ่านกฎหมายจารกรรมปี 1917 (The Espionage Act of 1917)¹⁴² กำหนดห้ามก่อการกบฏและล้มล้างรัฐบาล ในเดือนพฤษภาคม 1918 รัฐสภาผ่านกฎหมายจลาจลปี 1918 (The Sedition Act of 1918)¹⁴³ กำหนดบทลงโทษผู้ก่อการจลาจลคือปรับ \$1000 หรือจำคุก 20 ปี หรือทั้งปรับและจำคุก สาเหตุประการที่เจ็ดได้รับการเห็นชอบจากรัฐสภา เริ่มด้วยในวันที่ 20 มีนาคม 1917 เรียกประชุมขอความเห็นชอบ

จากคณะรัฐมนตรีในการนำสหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่ 1 คณะรัฐมนตรีให้การเห็นชอบ ในวันที่ 2 เมษายน 1917 เปิดประชุมรัฐสภาเป็นกรณีพิเศษ ประธานาธิบดีวิลสันเสนอสาส์นสงคราม (War Message) ต่อสมาชิกรัฐสภา กล่าวถึงการใช้เรือดำน้ำของเยอรมนีในการปฏิบัติการรบ การกั้วร้างของฝ่ายมหาอำนาจกลางและความจำเป็นต้องเข้าช่วยฝ่ายสัมพันธมิตรปราบปรามฝ่ายมหาอำนาจกลาง เป็นผลให้ในวันที่ 4 เมษายน 1917 วุฒิสภามีมติให้สหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในสงครามด้วยเสียง 82 ต่อ 6¹⁴⁴ และในวันที่ 6 เมษายน 1917 สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมีมติให้สหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในสงครามด้วยเสียง 373 ต่อ 50¹⁴⁵ อันหมายความว่าเสียงส่วนใหญ่ของสมาชิกรัฐสภาให้การยินยอมให้สหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่ 1 ช่วงเดือนเมษายน 1917-กรกฎาคม 1918 มีกลุ่มชาติละตินอเมริกาติดตามสหรัฐอเมริกาประกาศเข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่ 1 ในฝ่ายสัมพันธมิตรได้แก่ ปานามา คิวบา บราซิล กัวเตมาลา นิการากัว คอสตาริกา ไฮติ และฮอนดูรัส

ในบทที่ 2 จะเป็นเรื่องราวประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาช่วงปี 1917-1933 เริ่มด้วยบทบาทของสหรัฐอเมริกาในสงครามโลกครั้งที่ 1 ยุติสงครามโลกครั้งที่ 1 และการเจรจาสันติภาพที่กรุงปารีสปี 1919 สหรัฐอเมริกาดำเนินนโยบายโดดเดี่ยวช่วงทศวรรษ 1920 และเผชิญปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำ

เชิงอรรถ บทที่ 1

1. Todd, Lewis Paul and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** (Harcourt, Brace and World, Inc., 1961), p.545.
2. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** (Massachusetts: G&C. Merriam Company, 1971), p. 324.
3. Loc.cit.
4. Ibid., p. 333.
5. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **'The American Pageant : A History of the Republic.** (D.C.Heath and Company, 1994), pp.683-684.
6. Ibid., p. 641.
7. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T.Harry. **American History : A Survey** (McGraw-Hill, Inc., 1991), p. 596.
8. Loc.cit.
9. Todd, Lewis Paul and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p.589.
10. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 317.
11. Ibid., p. 325.
12. Norton, Mary Beth., Katzman, David M., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** (Houghton Mifflin Company, 1986), p. 628.
13. Ibid., pp. 628-629.
14. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 327.
15. Ibid., p. 328.
16. Loc.cit.
17. Ibid., pp. 328-329.
18. Ibid., p. 329.
19. Ibid., p. 330.

20. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** pp. 644-645.
21. Ibid., p. 650.
22. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 593.
23. Burke, Merle. **United States History : The Growth of Our Land.** (Chicago : American Technical Society, 1951), p. 143.
24. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 594.
25. Ibid., p. 603.
26. Ibid., p.604.
27. Clyde, Paul H. and Beers, Burton F. **The Far East.** (New Jersey : Prentice-Hall, Inc., 1966). pp. 69-70.
28. Ibid., p. 73.
29. Ibid., p. 89.
30. Ibid., p. 183.
31. Ibid., p. 191.
32. Ibid., p. 190.
33. Ibid., p. 191.
34. Ibid., p. 192.
35. Ibid., p. 209.
36. Ibid., p. 210.
37. Ibid., p. 211.
38. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 598.
39. Ibid., pp. 550-551.
40. Ibid., p. 551.
41. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** p. 689.
42. **Loc.** cit.
43. Ibid., pp. 688-689.

44. Ibid., p. 691.
45. **Loc. cit.**
46. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 554.
47. Loc.cit.
48. Loc.cit.
49. Loc.cit.
50. Ibid., p. 555.
51. Loc.cit.
52. Loc.cit.
53. Ibid., pp. 555-556.
54. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 340.
55. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 340.
56. Loc.cit.
57. Ibid., p. 611.
58. Ibid., pp. 611-612.
59. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 197.
60. Divine, Robert A., Breen, T.H., Fredrickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II.** (Addison Wesley Educational Publishers Inc, 1999), p. 745.
61. Loc.cit.
62. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 343.
63. Divine, Robert A., Breen, T.H., Fredrickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II.** p. 746.
64. Loc.cit.
65. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 606.

66. Van Doren, Charles **and** McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 346.
67. Todd, Lewis P. and **Curti**, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 607.
68. Divine, Robert A., Breen, T.H., Fredrickson, **George** M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II.** p. 746.
69. Todd, Lewis P. and **Curti**, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 607.
70. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 344.
71. Todd, Lewis P. and **Curti**, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 594.
72. Norton, Mary Beth., **Katzman**, David M., **Escott**, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** pp. 636637.
73. Ibid., p. 637.
74. Brinkly, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History : A Survey.** p. 658.
75. Loc.cit.
76. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** pp. 354-355.
77. Ibid., p. 355.
78. Loc.cit.
79. Ibid., p. 359.
80. Ibid., p. 352.
81. Todd, Lewis P. and **Curti**, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 559.
82. Loc.cit.
83. Loc.cit.
84. Loc.cit.
85. Ibid., p. 560.
86. Ibid., p. 564.

87. Ibid., p. 560.
88. Loc.cit.
89. Loc.cit.
90. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 36 1.
91. Divine, Robert A., Breen, T.H., Fredrickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II.** pp. 725-726.
92. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 612.
93. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 374.
94. Ibid., p. 375.
95. Ibid., p. 379.
96. Loc.cit.
97. Ibid., p. 375.
98. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** p. 708.
99. Brinkly, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History : A Survey.** p. 655.
100. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 566.
101. Ibid., pp. 566-567.
102. Ibid., p. 567.
103. Brinkly, Alan., Current, Richard N., Freidel., Frank and Williams, T. Harry. **American History : A Survey.** p. 655.
104. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 372.
105. Ibid., p. 387.
106. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 595.
107. Ibid., pp. 61 I-612.

108. Ibid., p. 612.
109. Ibid., pp. 613-615.
110. Ferguson, Wallace K. and Bruun, Geoffrey. **A Survey of European Civilization : Part Two-Since 1660.** (Boston : Houghton Mifflin Company, 1969), p. 761.
111. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** pp. 618-619.
112. Ibid., p. 619.
113. Loc.cit.
114. Ibid.,p. 620-622.
115. Ibid.,p.622.
116. Loc.cit.
117. Ibid.,p.624.
118. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** p. 714.
119. Ibid.,p.716.
120. Loccit.
121. Loc.cit.
122. Ibid.,pp.717-718.
123. Ibid.,p.718.
124. Loc.cit.
125. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 386.
126. Loccit.
127. Loccit.
128. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** (Worth Publishers, Inc., 1993), p. 701.
129. Ibid., pp. 701-702.
130. Ibid., p. 702.
131. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 629.

132. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, **Susan. America's History.** p. 703.
133. Ibid.,p.711.
134. Ibid.,p.779.
135. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 631.
136. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, **Susan. America's History.** p. 710.
137. Loc.cit.
138. Ibid.,p.711.
139. Loc.cit.
140. Ibid.,p.710.
141. Ibid.,p.714.
142. Ibid.,p.715.
143. Loc.cit.
144. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 630.
145. Loc.cit.